

[Steen.]

hvilke Anvisninger der fra det Partis Side maa fremkomme, som har stillet de Krav med Hensyn til Skattelovgivningen, jeg har refereret. Jeg har lyttet forgæves, men skulde der være givet Anvisninger, som er undgaaet min Opmærksomhed, beder jeg undskylde, og jeg vil være taknemmelig for at blive gjort opmærksom paa dem. Derimod ligger der paa min Plads to Lovforslag, som er fremsat af Partiet Venstre; det er Nr. 7 og Nr. 8. Jeg har læst dem senest i Dag, og de begynder begge saadan: „Forslag til Lov om Støtte fra Staten. . . .“. Jeg hører, at der er anmeldt et Forslag, som Venstre stiller sammen med Det konservative Folkeparti, om Militærmusikkens Gendførelse. Det er ikke forelagt endnu, saa jeg har ikke haft Lejlighed til at se det, men jeg tager næppe fejl, naar jeg forudser, at der ikke findes nogen Paragraf om, at nogen skal spille gratis.

Jeg siger derfor til det ærede Parti: Saa længe en Række Medlemmer staar op og fremsætter Ønsker og Krav om Statens Støtte paa en Række Omraader — jeg har ikke kunnet tælle sammen, hvor meget det beløber sig til, men det bliver adskillige Millioner Kroner — og her i Tinget giver deres Bidrag til Lovgivningsarbejdet ved at fremsætte Forslag med Titelen: „Forslag til Lov om Støtte fra Staten. . . .“, er der ikke noget Grundlag for de Krav, de rejser paa Skattelovgivningens Omraade. Derfor siger jeg til det ærede Parti: De har een Opgave, som de skylder os at løse, saadan som hele Agitationen paa det økonomiske Omraade er lagt op, og det er, at Partiet sætter sig hen og faar regnet ud og gør os andre delagtige i en Viden om, hvorledes Nedsættelsen med Hensyn til Udgifterne skal foregaa i et saadant Omfang, at deres Skatteønsker kan gaa i Opfyldelse.

Idet jeg gaar ud fra, at vi er enige om at se bort fra Muligheder paa den Konto, der hedder Statens Udgift til Forrentning af Gæld, vender jeg mig til en anden betydningsfuld Udgiftspost, det militære Omraade. Her har vi nogen Viden, nemlig at Partiet gerne vil bruge nogle flere Penge; hvor mange maa de jo se at faa klaret i den samlede Opstilling. Saa er der to Omraader tilbage. Det er det Omraade, hvor Staten har sine Udgifter til Lønninger, og det Omraade, hvor Staten har sine Udgifter til den sociale Lovgivning. Jeg henstiller alvorligt til Partiet, for at der dog kan blive et vist System i den Politik, de fører, og paa Grundlag af hvilken vi skal diskutere med dem, at faa klaret, saa at vi andre ogsaa

kan skønne over det, hvor meget Lønninger og sociale Udgifter skal nedsættes, hvorledes det skal fordeles, og hvor meget det med Hensyn til Nedsættelse af Skatter paa de forskellige Omraader drejer sig om. Saa vil Muligheden for en mere frugtbringende Diskussion end den, vi kan føre i dette Øjeblik, være tilvejebragt.

Jeg kan altsaa ikke faa andet ud af de Taler og Henvendelser, der er rettet til mig af Partiets Medlemmer, som har taget Ordet, end at det Svar, jeg har faaet paa det Ønske, jeg fremsatte, er en Afvisning. Det maa jeg tage til Efterretning, og jeg har saa kun at meddele, at medens Partiet er beskæftiget med de nærliggende Opgaver, som jeg gaar ud fra, at de er enige med mig om, at de har stillet sig selv til Løsning, vil vi saa gaa videre, løsende de Opgaver, Tidens Forhold har stillet os over for, og som vi for de to Regeringspartier under eet har et Vælgerflertals Tilslutning til Gennemførelsen af. Men jeg siger endnu en Gang til det ærede Parti, at jo længere de sidder og nusser med alt det der, som jo alligevel ingenting bliver til, jo større bliver Afstanden mellem dem og os; jo længere de bliver siddende, jo vanskeligere bliver det for dem at vinde med — for trods alle de Afvisninger, jeg har faaet, gaar jeg dog endnu ud fra, at Partiet engang vil forlade Fortiden og ligesom vi andre give sig til at beskæftige sig med Nutiden.

Valdemar Thomsen: Den højtærede Statsminister sagde i den Tale, der var Svar til Partiordførerne, at det var uvenligt af mig at overhøre, hvad Socialdemokratiets Ordfører havde sagt om Problemet Arbejder og Bonde. Dertil maa jeg sige, at jeg aldeles ikke overhørte, hvad det ærede Medlem Hr. Hartvig Frisch udtalte, men jeg indrømmer, at jeg med Vilje ikke beskæftigede mig nærmere med det Citat, som det ærede Medlem oplæste, simpelt hen fordi jeg fandt, at Fremstillingen maatte være forkert. Senere undersøgte jeg Forholdet nærmere, og jeg kan for bestemt sige, at det ærede Medlems Fremstilling var forkert, og det burde en politisk saa velorienteret Mand som det ærede Medlem for øvrigt kunne have sagt sig selv.

For det første er „Nordjysk Tidende“, som Citatet er hentet fra, ikke Organ for Det frie Folkeparti, hvad der er mindre væsentligt i den Forbindelse, men for det andet var det Citat, som det ærede Medlem oplæste, og som findes paa Sp. 34 i Fortrykket, ikke som paastaet af en ledende Artikel i „Nordjysk Tidende“, men et Ud-